

ligvis ogsaa hører med, ligesom Tilfældet allerede er i Følge den bestaaende Lov af 1880. Det forekommer mig at være lettere at bestemme "Særeie" end "Fællesie". Derfor bestemmes Fællesie i § 4 saaledes, at det er, hvad der ikke kan paavises som den ene Egtefælles Særeie. Jeg indrømmer, at Raadigheden over Fællesiet hører til de vanskeligste Punktter. Der er dem, der anse Egtefællers Ideal for at være det, at begge Egtefæller have fælles Raadighed over det fælles Eie, og dertil vil jeg ogsaa sige: Ja, det er i Grunden Egtefællers Ideal, men det er ikke Noget, der kan komme til at staa i en Lov, thi Loven er netop givet for de Tilfælde, da Retten faar at gjøre med Egtefæller, og det forudsætter, at Forholdet er blevet ulykkeligt. Hvor Forholdet mellem Egtefællerne er lykkeligt, behøves Loven ikke. Der gjælder, hvad der staar i For-talen til nogle af vore gamle Provinslove, at, dersom Enhver gjorde Ret og vilde nøies med Sit, behøvedes ingen Lov, men netop fordi, som der staar i Balles Lærebog, Menneskene ikke altid ere, som de burde være, maa Loven træde til og sige, hvilke Regler der skal gjælde, naar man ikke kan enes derom og gjøre hinanden Ret og Skjel uden Rettens Hjælp.

Den 6te Paragraf handler om Bidrag til Egtefællers Børder, men jeg skal ikke komme videre ind paa Enkelthederne, hverken i denne eller den følgende Paragraf, den 7de der handler om Gjæld. Om § 8, der handler om Boets Deling, skal jeg sige, at jeg selv nærer ikke ringe Tvivl om, hvorvidt dens Indhold er riigtigt, idet det nemlig foreslaas, at opløses Egtefællerskab ved Døden, betragtes det som Formuefællesskab har fundet Sted, i hvilken Henseende der ikke gjøres Ændring i det nu bestaaende Forhold, men hvis Egtefællerskab opløses i levende Live af ulykkelige Grunde, Skilsmisse osv., gjælde Særeiereglerne med Hensyn til Boets Deling. Jeg lægger ikke stor Vægt paa, om man vil gaa den ene eller den anden Vej, men jeg har i det Hele taget ved dette Lovforslag ikke villet gjøre større Ændringer i det nu bestaaende, end jeg ansaa for høist nødvendigt, og naar jeg har affattet de første 7 Paragrafer saaledes, at der indføres Særeie og navnlig Særraadene over Særeie, er det kun som Hovedregel, men en Hovedregel, fra hvilken der skal kunne gjøres saa mange Undtagelser efter Egtefællernes egne fri Villie, at de endogaa kunne, om de ville, beholde det fuldstændige Formuefællesskab, dog indenfor saadanne Grændser, som maa anses for at være tidsvarende, f. Ex. at gift Kvinder ikke skal være umyndig eller lig-

nende. Dette bestemmes nærmere i § 9, som siger, at der kan afviges ved Ektepagt fra Bestemmelserne i §§ 3, 6 og 8. Hvorfor det netop skal gjælde om disse Paragrafer og ikke om andre, skal jeg ikke ved denne første Behandling komme ind paa; det vilde kræve en meget lang Udvikling. Jeg skal i den Henseende henvise til Bemærkningerne til mit Lovforslag, hvilke ganske vist ikke findes ved selve Lovforslaget, men i en sær-lig trykt Afhandling, som jeg holder i Haanden, et Skrift, som jeg udgav 1884; der findes de enkelte Paragrafer nærmere begrundede. Der er imidlertid i Lovforslaget tilføjet flere Paragrafer, om hvilke jeg kun skal gjøre de væsentligste Bemærkninger. § 10 gaar nærmere ud paa at bestemme, hvorledes man har at forholde sig ved Ektepagtens Oprettelse. § 11 bestemmes Ektepagtens Retssgjældighed, i § 12 vedkommende Myndigheds Tilsynspligt, nemlig den Myndigheds, ved hvilken Ektefællerskab sluttes. Naar der er brugt et saa almindeligt Udtryk, fortaar man let, at jeg sigter til en Fremtid, hvor man har saakaldt borgerligt Ektefællerskab som det egentlige retsstiftende, hvorimod det maa være en fri Sag for Ektefællerne selv, om de ville have den kirkelige Bælske eller ikke. Jeg ønsker bestemt som udtalt i § 12, hvad jeg lægger megen Vægt paa, at Ingen kommer til at indtræde i Ektefællerskab uden forud at være gjort bekendt med, at Ordningen af deres Formueforhold maa finde Sted i Forveien, og at de maa vide at de have forskellige Ting at vælge imellem. De maa vide, at enten kunne de ordne sig efter Lovforslagets Hovedregel, som indeholdes i §§ 1—8, eller ifølge Ektepagt, hvorved de afvige fra disse Paragrafer, og forsaavidt de ville ordne sig efter Hovedreglen, som er Særeie og Særraadene over dette Særeie, have de at afgive en Erklæring, og inden de afgive den, skulle disse 8 Paragrafer oplæses for dem, saa at de ikke kunne undskyldes sig med, at de ere uvidende om, hvad det er, de erklære sig over. Ved Ektepagt forstaaes altsaa i denne Lov de Afvigelser fra Hovedreglen, som ere tilstedelige ifølge § 9. Lovforslagets § 13 skal jeg ikke opholde mig ved; den er høist ubetydelig og er indført for at sikre, at Loven er i Ektefællernes Eie. § 14 handler om Lovens Ikrafttræden den 1ste Januar 1890, i det jeg mener, at en Lov af saa gennemgribende Betydning bør ikke altfor pludselig træde i Kraft. Saavidt jeg kan se, er iøvrigt den første Lov strax traadt i Kraft — jeg har i alt Fald ikke kunnet finde nogen Tidsbestemmelse om, at den først skulde træde i Kraft senere — hvorimod den engelske først traadte i Kraft flere Maanedes efter, at den var stadfæstet. Endelig inde-